

paa Forhaand, om dette Paabud bliver respekteret. Jeg var oprindelig af den Mening, at man ikke skulde gaa videre end til at henstille det som en Ret for de kommunale Raad. Jeg har i min kommunale Virksomhed ofte savnet en saadan Ret, men jeg indrømmer, at det er lidt mere effektivt, naar man former det, som det her er sket, altsaa paalægger det kommunale Raad som en Pligt at undlade at tage Hensyn til saadanne smaa Ejendele, som den paagældende ved Flid har erhvervet sig eller har erholdt paa anden Maade. Det er jo ganske rigtigt, som den ærede Ordfører fremhævede, at som det hidtil har været kan en Understøttelse skænket til en gammel Mand let blive et Slags Legat, der gives til Fordel for den paagældende Kommunalbestyrelse og Statskassen, med Halvdelen til hver, og det er der jo kun ringe Mening i.

Jeg skal — ogsaa af Hensyn til den meget ringe Interesse, som det høje Ting synes at nære for denne Sag — ikke benytte mere Tid, men henholde mig til den ærede Ordfører paa alle de Punkter, hvor der ikke er en afvigende Anskuelse fra min Side, og med Hensyn til dette sidste anmode ærede Medlemmer om at stemme for Underændringsforslaget under Nr. 3 og i øvrigt for samtlige stillede Ændringer.

Lohmann: Som ærede Medlemmer maaske ville have bemærket, har jeg tilladt mig at stille et Underændringsforslag til Udvalgets Ændringsforslag om Forandring i Loven om Alderdomsunderstøttelse. Det lille Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, griber ikke paa nogen Maade ind i Alderdomsunderstøttelseslovens Hovedbestemmelser, men tager udelukkende Sigte paa at lette Lovens Brug for Sogneraadene, idet det kun drejer sig om den Maade, hvorpaa der skal ydes Refusion for Opholdskommunens Udgifter, dels af Forsørgelseskommunen, dels af Statskassen. Jeg vilde ikke have stillet et saadant Ændringsforslag, hvis Sagen ikke forud var bragt paa Bane og bragt paa Bane paa en saadan Maade, at der er Udsigt til, at der alligevel vil blive foretaget Forandringer i Alderdomsunderstøttelsesloven, thi den ærede Ordfører havde Ret, da han skæmtende bemærkede, at Alderdomsunderstøttelsesloven er de moderates aller-kæreste Barn. Det er rigtigt, og jeg glæder mig ved, at dette aller-kæreste Barn nu i 10 Aar har kunnet gaa frem i Verden, uden at man har fundet synderligt at udsætte paa det. Ja, ganske vist har man

teoretisk fundet meget at udsætte, men i Praksis har man til denne Dag ikke vidst, hvad man skulde gøre ved Sagen. Altsaa jeg nærer saa megen Godhed for dette aller-kæreste Barn, at jeg ikke uden Foranledning fra anden Side vilde have stillet Ændringsforslag, men da Sagen nu alligevel er kommen paa Bane, har jeg ikke kunnet tilbageholde dette lille Ændringsforslag, fordi jeg af praktisk Erfaring ved, hvilke Vanskeligheder det forvolder Sogneraadene at komme paa det rene med, efter hvilke Regler der skal ydes Refusion af Forsørgelseskommunen og af Statskassen. Der staar jo i Alderdomsunderstøttelseslovens § 5, 2det Stykke, at „de Regler, som over for trængende i Almindelighed gælde for Sognerejser, for Benyttelsen af Læger og Jordemødre og for Vederlag til saadanne, samt for Begravelseshjælp, gælde ogsaa over for Personer, som understøttes i Henhold til nærværende Lov.“ Hvad er nu Meningen med denne Bestemmelse? Meningen er efter Ordlyden, at de Regler, som gælde for trængende i Almindelighed paa disse Omraader, gælde ogsaa her. Vil man da slaa op i Fattiglovens § 44 og se, hvilke de Regler ere, som gælde for trængende i Almindelighed, staar der under Bogstav a., at Udgifter til Læge, Jordemoder samt Begravelsesomkostninger ere ikke Genstand for Refusion fra Forsørgelseskommunen, og der staar under b., at „enhver Understøttelse, som har bestaaet i en Ydelse, der som Genstand for Pligtarbejde eller af andre Grunde ikke behøver at medføre Udgift for Kommunens Kasse, f. Eks. Befordring til og Budsendelse efter Læge og Jordemoder, afsindiges Bevogtning m. m.“, heller ikke er Genstand for Refusion. Oprindelig har man vist slet ikke været klar over, hvilke Konsekvenser den anførte Bestemmelse i Alderdomsunderstøttelseslovens § 5, 2det Stykke, vilde føre med sig, oprindelig har det vistnok kun været Meningen, at man vilde give Sogneraadene Lejlighed til at benytte sig af Pligtarbejde og Pligtkørsel, ligesom man, hvor der skulde bruges Læge, har henvist dem til Distriktslægen, hvis Honorar i Fattigpraksis kun er 2 Kr. for et Sygebesøg. Derved kunde man holde den kontante Udgift noget nede, man kunde altsaa drive en vis Økonomi med Understøttelsen. Men dette maatte nødvendigvis efterhaanden føres videre. I et ministerielt Cirkulære af 26de August 1891 er det udtrykkelig hævdet, at denne Ret, som Opholdskommunen har til at benytte sig af Pligtarbejde og Pligtkørsel, er over for